

Lenka Procházková: Volba mezi odvahou a zbabělostí

- CZ24 News | 27. března 2023

ČESKO: Projev Lenky Procházkové k výročí bombardování Jugoslávie pronesený na shromáždění před Velvyslanectvím Srbska v Mostecké ulici v Praze

Povinností slušného člověka žijícího v hanebné době je zanechat svědectví určené pro budoucnost.

(Romain Rolland)

Jenomže k polepšení našeho vezdejšího světa to nestačí. Svědectví slušných lidí o hanebné době poslané napříč časem do budoucna, **zasáhnou zase jen srdce slušných lidí**, a těch je v politice vždy příliš málo. Předpokládám, že všichni členové české vlády, kteří v nočním březnovém zasedání roku 1999 hlasovali o tom, zda povolí průlet bombardérů směřujících na Bělehrad vzdušným prostorem naší republiky, znali humanistický odkaz evropských umělců a intelektuálů, ale pouze tři ministři ten odkaz přijali za součást svého svědomí a **hlasovali proti průletu**. Jistě i tehdejší český prezident a světově proslulý dramatik znal dílo Romaina Rollanda, a přesto bombardování sprátené slovanské země neodsoudil a dokonce mu přisoudil humanitární povahu.

Z tohoto příkladu je zřejmé, že zanechávat svědectví určená pro budoucnost nestačí. A že slušní lidé žijící v dnešní hanebné době **musí měnit už přítomnost**. Svými činy. Každý podle svých možností a v napojení na další kruhy. Jinak řečeno, nastal čas na domácí odboj. Ten je zakotven i v naší ústavě. Když selhávají demokratické instituce státu a jejich představitelé kolaborují s cizí mocností, je odboj a odpor proti nim **povinností, která nesnese odklad**.

Svědectví pro budoucnost určitě sepíšeme taky, ale až poté, **co tu budoucnost zachráníme**.

Ted' není čas na romány, o tom, že dobří lidé ještě žijí, ted' musíme psát letáky, petice, otevřené dopisy a reportáže, pořádat konference a besedy, učit své děti starým pravdám, které jim ve školách zamlčují. Nesmíme zapomínat ani na své staré rodiče a přátele, kteří dožívají v beznaději a v zoufalství z toho, že svět, který pomáhali postrkovat k lepšímu, se jim před očima hroutí. Máme svatou povinnost i k našim mrtvým předkům. To nebyli zbabělci a kolaboranti, když dokázali udržet český národ, jeho jazyk, kulturu a ideál o české státnosti po stovky let. Poloha naší země na křižovatce vlivů a cizích zájmů je dědičnou osudovou výzvou. Pokud to dnes vzdáme, Západ nás oplakávat nebude. Ale pokud tu výzvu přijmeme po vzoru našich předků, můžeme ještě mnohé z tohoto mizejícího světa zachránit. Především obnovit víru v to, že pravda nakonec zvítězí, zachovat naši rodnou řeč, národní kulturu a přátelství s podobně osudem zkoušenými národy jako je národ Srbů. Přátele si každý člověk a tedy i každý národ vybírá. Je to vztah prověřovaný a zpevňovaný časem. Režimy přicházejí a odcházejí, ale přátelství národů zůstává. Nepřátelé Srbů a Čechů nikdy nepochopí, že jejich vyděračské smlouvy, příkazy a zákazy a ani smrtonosné zásahy nemůžou zničit naše přátelství. **Český národ své srbské přátele nezradil, on nedal souhlas ke vstupu země do NATO a většina českých občanů odsuzuje bombardování Jugoslávie jako zločin**.

Nestačí ale oplakávat oběti vraždění. Naše každoroční shromáždění zde před srbskou ambasádou v Praze má pokaždé význam přísahy, že tento zločin na přátelském národě nebude v Čechách nikdy

zapomenut. I děti našich vnuků musí vědět, co strašného se rozpoutalo 24. března 1999 a do jakých tenat českou republiku zavlekla spojenecká smlouva s agresorem. Důsledky hanebného politického kalkulu na naše životy denně cítíme a připadáme si už jako nežádoucí cizinci ve své vlastní zemi.

Předpověď Slobodana Miloševiče vyslovená už v devadesátých letech o státech s omezenou suverenitou se začíná naplňovat. Sami vidíme, že hlavním úkolem loutkové vlády, která je pod vlivem zahraničních sil, je ničení národního sebevědomí, ničení vlastních dějin, národních symbolů, tradic a nakonec i rodného jazyka. V jaké fázi jsme dnes a co musíme dělat, abychom to proroctví odvrátili? Především musíme poznat a uznat pravdu. A pokud vládní média lžou, musíme k té pravdě hledat jiné cesty.

Nechceme-li být pouhými diváky vlastního osudu, musíme po cestách pravdy jít, i když jsou označeny varováním POZOR DEZINFORMACE!

Není to poprvé, kdy jediné, co nám zbývá pro zachování národa pro budoucnost, je občanský odboj. Ale možná je to naposledy, co ještě máme možnost volby – mezi odvahou a zbabělostí. Statečnost Srbů budiž nám příkladem!

AUTOR: Lenka Procházková

[ZDROJ](#)